HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

דכל טומאתם מת בציבור שרייה רחמנא. דכתיב [במדבר טו] מיום כי יהיה טמא לנפש יעשה פסח שני ימים נדחה לפסח שני ואין בזבור נדחין אבל זבין ומצורעין נדות ויולדות שטומאתן יוצא עליו מגופו לא הותרה ובועל נדה כנדה: **מודינא היכא דאיכא שרייה לחכילה.** דלמ"ג דקרבן בזבור קרב בטומאתה אינו נאכל בטומאתה כדלמרי' בכילד בולין (פסחים דף עז:) ובמנחה הנקמצת מודינא דמהדרינן לעשות בטהרה שיהיו שרייה נאכלין: **ואם אין** (ו) **אלא אין היה.** אלא מלא מזומן לכך: **מאי לאו פריס ואילים** (ב) **דחג.** שהן קרבן בזבור וזמנו קבוע ומנחת נסכיה דומה בטומאה וקתני לומר ומבילין אחרת תחתיה אלמא לחוייה היא בזבור: **פר דע"ז.** לבזבור (ג) עולה היא וטעונה נסכים בשלמא לך (ו): **אילו של אהרן.** דיום הכפורים: **בזבח הבא עם העומר.** דלכתיב (ויקרא כג) ועשיתם ביום הניפכם את העומר (ד). והכי מנחת בזבים דקתני לאו במנחת נסכים קאמר דבכליל היא אלא במנחת העומר עצמו דבאה עמו והיא נקמצת ושריא בחלוץ: **במזיד נא הורצה.** ועט"פ שהניח מלבה קנסוהו רבנן אלא יהא בשר נאכל אבל בעליה מיהו נתכפרו ללא ניתו מולין לעזרה דהא מלחולייתא חזי ומיהו שמעינן מיניה ללאו היתר היא: **על מה הניח מלבה.** דכתיב ונשא אהרן את עון הקדשים שירלו לבעליהם: לימן הרי הוא נכלל מזיד אלא אגבי חומש שייך למיתני לחן: **בין בשוגג.** ומדבעי לית לרבוי שמע מינה לאו היתר הוא ומה בין יחיד לבזבור שהיחיד אין טומאת הגוף מלבה על טומאת הגוף ואל בזבור נדחית טומאת הגוף אלמא על ידי לית. מיהו שמעינן מינה מדבעי טומאת בשר ועולין (ה) בזבור לית (מלבה) לרבוי שמע מינה טומאה הגוף שנדחית אלמא בקולי נדחית וכל כמה דמצינן לאהדורי מטהרה מהדרינן: **כי קאמר הניח מלבה אדיחיד קאמר.** אל בזבור כשר ולא על ידי לית אלא היתר הוא אלמא: **ואי בעית אימא אלמור.** נמי קאי ודבהנך קרבנות אלא קבע להו זמן שאלא נדחית טומאה אלמו קאמר לית מלבה עליהן: ס"ג **אם עון פיגול הרי כבר נאמר לא ירלה ואם עון נותר הרי כבר נאמר לא יחשב.** והכי פירושו אינה עון ילרע בקרבן שיהא הניח מלבה עליו שיהא כשר אם עון מחשבת חוץ למקומו הקרויה פיגול כלאמרינן בזבחים (דף כח.) שליצי זה חוץ למקומו הרי כבר נאמר בקדושים תהיו פיגול הוא לא ירלה ואוקימנא בחוץ למקומו במסכת זבחים ואם עון מחשבת נותר שחשב בשחיטה על מנת לאוכלו חוץ לזמנו הרי כבר נאמר המקריב אותו לא יחשב ואוקימנין במחשבת חוץ לזמנו הא

דכל טומאת מת בציבור רחמנא שרייה אמר רב ששת מנא אמינא לה [ו]דתניא היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת בידו [ז]אומר ומביאין אחרת תחתיה ואם אין שם אלא היא אומרין לו הוי פקח ושתוק קתני מיהת אומר ומביאין אחרת תחתיה אמר רב נחמן *מודינא היכא דאיכא שיריים [ט]היה מקריב מנחת פרים ואילים וכבשים ונטמאת בידו אומר ומביאין אחרת תחתיה ואם אין שם אלא היא אומרין לו הוי פקח ושתוק מאי לאו פרים אילים וכבשים דחג אמר לך רב נחמן לא פרים פר ע"ז אף על גב דציבור הוא כיון דלא קביע ליה זמן מהדרינן אילים באילו של אהרן דאע"ג דקביע ליה זמן כיון דיחיד הוא מהדרינן כבשים בכבש הבא עם העומר דאיכא שיריים לאכילה מיתיבי [י]דם שנטמא וזרקו בשוגג הורצה במזיד לא הורצה כי תניא ההיא דיחיד ת"ש [יא]על מה הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון בין ביחיד בין בציבור ואי ס"ד טומא' היתר היא בציבור למה לי לרצויי אמ' לך רב נחמן כי קתני הציץ מרצה אדיחיד ואיבעית אימא אפי' תימא בציבור בהנך דלא קביע לה זמן מיתיבי [1]ונשא אהרן את עון הקדשים [ט]וכי איזה עון הוא נושא אם עון פיגול הרי כבר נאמר [2]לא ירצה ואם עון נותר הרי כבר נאמר [3]לא יחשב

פרים פר דע"ז. פי' דעולה הוא וטעון מנחת נסכים דלמ"ג לבזבור הוא מהדרינן והא דלמר אומר לו הוי פקח ושתוק ומבית אומה בטומאתה לאו משום דטומאה דמויה בבזבור להא לא אבל חיה כיון דלא קביעא ליה זמן וטומאתה נמי לא אבל כלמר שבת כיון דלא קביעא ליה זמן ולא אבל לקמן פרק הוליאו לו (דף נ.) כל שאין זמנו קבוע אינו דומה לא לאת השבת ולא לאת הטומאה מע"פ שהוא קרבן בזבור והא דמביאה בטומאתה היינו משו' דלבליי לין ודווקא טומאת קרבן דמרבה לין אבל טומאת הגוף בכשהיה לגבייהו כלל

לבגמרי חשיב קרבן יחיד:

ביון דיחיד הוא **מהדרינן.** הכא ודאי חשוב קרבן בזבור לחמות שבת ולחמות הטומאה לחילו טומאה דבבי מיהו לא הותרה בו טומאה אלא לחויה היא ביון דיחיד קא מייתי ליה ותימה לי והא כולהו מקרבי נפקי פרק כילד בולין (פסחים דף עז.) וידבר משה את מועדי ה' הכתוב קבע מועד אחד לכולן מאי שנא דיש מהן שהותרה בהן טומאה ויש מהם לחויה וי"ל למאן דלמר טומאה מידחה מלחוייתא' אלא בכולהו הותר טומאה מלחוייתא' אלא מדקרבן גזרו לההוא דהוי קרבן יחיד דליהדלי אטהורין ולמ"ד טומאה לחויה היא אבירא ליה דבכולהו

לחויה היא מלחוייתא:

דם שנטמא וזרקו במזיד לא הורצה. תימה לי מאי פריך הא לא הורצה דקאמר היינו להתיר בשר בהילה ובהא מודו כולי עלמא דלהילה לא אמרינן היתר היא בזבור ועוד לכלחורה משמע דלא פריך אלא למ"ד היתר היא בזבור ואמאי לא פריך למאן דלמר טומאה לחויה ליפרוך כמו למאן דלמר היתר היא דע"כ לא פליגי אלא מהדורי אטהורין קודם הקרבת הקרבן אבל אם בשר קרב הקרבן בהא לא פליגי וי"ל דפריך שפיר למאן דלמר היתר היא דאפי' ליכא למימר דלא הותרה בו טומאה דבבי מיהו לא הותרה בו טומאה דחודי מלחוייתא מלבה ליה היתר היא ה"מ היכא דבשר לא מיטמי לגמרי אבל היכא דבשר מיטמי לגמרי אלא שהוא פסול לאכילה אפי' למאן דלמר היתר היא בזבור טומאה לחויה היא ולא הותרה בו טומאה דחודי מלחוייתא מלבה ליה היתר היא ה"מ היכא דבשר לא